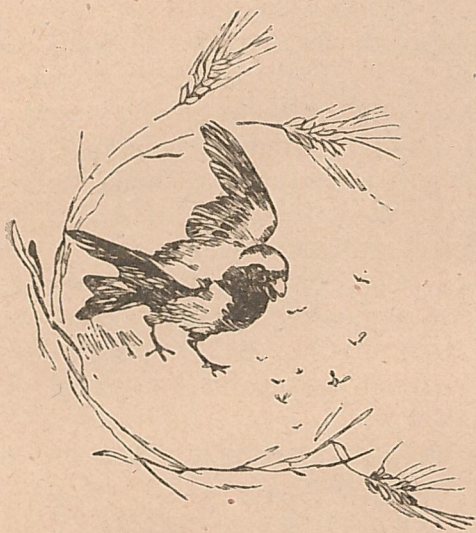

Двѣ врабчета.

Било прѣзъ една суха, неплодородна година. Двѣ врабчета умирали отъ гладъ.

— Събери още веднажъ силитѣ си, мило другарче, казало по-слабото. — Хвъркни наоколо и вижъ, дано намѣришъ нѣйдѣ нѣщо за ядене. И азъ бихъ те придружило, но не мога вече. Намѣришъ ли нѣщо, донеси и на мене. Само

по-скоро, иначе ще умра отъ гладъ.

По-силното врабче му обѣщало да стори това и отлетѣло.

Не напразно било трудътъ му. То намѣрило едно черешово дърво съ узрѣли плодове.

— Спасени сме, — и азъ, и младото другарче! извикало то и лакомо се заловило да зоби.

Черешитѣ били прѣввзходни. То се наяло до насита. Минало се единъ часъ. Слънцето почнало да се наваля.

То намислило да се върне и занесе череси на другарчето си.

— Не, още не! рѣшило отново. — Още съмъ слабо. Ще зобна още малко череси.

Тѣй продължавало то да скача отъ клонъ на клонъ, додѣто се мръкнало, и заспало.

Едва на сутринъта то се събудило и забързало къмъ оставеното си другарче, ала било вече късно. Другарчето му лежало на грѣбъ: то било умрѣло.